

Ἔτος Β΄.

17 Δεκεμβρίου 1910

Ἄριθ. 35

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—Κ. ΦΡΙΑΛΙΓΓΟΣ

ΣΜΥΡΝΗ

ΝΕΟΤΗΣ

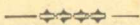
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἰσοῦ ὁ Νυμφίος, **Παύλου Νερβάνα**.— Δεύκωμα, **Στέλεου Σπεράντσα**.— Πεδικός, **Μίλτου Κουντουρά**.— Στήν ἀμαρτία, **Ρώμου Φελόρα**.— Αλωσις τῆς Νικομηδείας (Ἰσμίτ), **Κώστα Μισσηλιδῆ**.— Μικρά αινίγματα, **Κούπερσο**.— Κ' εἶπα στήν ἀρκευμία, **Πέτρου Βασελικοῦ**.— Ἐπίσης σύγχρονος Μολιέρος, μετάφρ. Κ. Φριλιγγου. — Σαντεκλέρ, **Edmond Rostan** (μετάφρ. Χρύση).— Ἀπό τὸ Ἀσμία τῶν Ἀσμάτων τῆς Παλ. Διαθήκης [συνέχεια] **Κωστή Ποτάμη**.— Ἐὶ Τριαντάφυλλο (δημοτικὸ τραγοῦδι).— Ἐκθεσις καλλολῶν, **Δεληκατερίνη**.— Πρόχειρες μεταφράσεις, **Α. Πορτ**.— (Ἀπὸ ὧσα ἐγκρίνοντα: Μενεξεδάκι, Τάκη Α.— Ερωτομανία, Αφεντοβλή Σταματάκια.— Μία νύχτα, Βουρνοβαλιώτου.— Τὸ ἀριστούργημα τῆς δημιουργίας, μετάφρ. Κ. Πολυχρόνη).— Φιλολογικαὶ σημειώσεις.— Λοξὲς ματιές, **Βιαστεκού**.— Ἀλληλογραφία κ.τ.λ.

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Ἰσοῦ ὁ ΝΥΜΦΙΟΣ ἘΡΧΕΤΑΙ

Εἶχε περάσει τὰ 60 ἡ Ταρσίτσα καὶ περιμένε ἀκόμα τὸν γαμπρό. Τὸν περιμένε ὡρα τὴν ὥρα, τὰ σουρουπώματα καὶ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ δειλινὸ καὶ τὴν νύχτ' ἀκόμα. στὰ βαθειὰ μεσάνυχτα. Μήπως δὲ λέει τὸ τροπάρη: «Ἰσοῦ ὁ νυμφίος ἔρχεται ἐν τῇ μέσῳ τῆς νυκτός»; Ὁ ἐξαδελφός τῆς ὁ παπᾶς στήν Ἀθήνα τῆς τὸ εἶχε ξηγήσει. Νυμφίος εἶναι γαμπρός, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός. Τὸ τροπάρη θέλει νὰ

ΛΕΥΚΩΜΑ

Στὸ λεύκωμά σου, ὦ ἀγνωστῆ, ποῦ τὴν μορφαίνου γύρω τῆς εὐτυχίας τὰ ὄνειρα, τῆς παρθενιάς τὸ μύρο. σὰν τραγουδῆς, τοὺς στίχους μου, πῶς χου βαθεῖα τὸν πόνο, μὴν ἐρωτᾶς ποιὸς ἔχουσε τὸ αἷμα στὸ χαρτί, Σὰν τραγουδῶ τῆς πρόσχαρης ζωῆς σου τῆ γιορτῆ, τί τάχα τὸν τραγουδιστὴ δὲν λησμονεῖς καὶ μόνο νὰ θυμηθῆς πῶς πέρασε πουλὶ ἀπὸ ἐξοκλήσι καὶ κάθισε στὸ σήμαντρο, νὰ γλυκοτραγουδήσῃ;
ΣΤΕΛΙΟΣ Γ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

πῆ πῶς κάθε ὥρα καὶ στιγμή πρέπει νὰ τὸν περιμένουμε, γιὰτὶ ἐκεῖ ποῦ δὲν τολπιζομε, μέσα στὰ βαθειὰ μεσάνυχτα μπερεῖ νὰ φανερωθῇ. Εἶσι ξηγοῦσεν ὁ παπᾶς τὸ τροπάρη. Οἱ παπάδες ὁμως ἔλα τὰ ξηγᾶνε παπαδίσιχα. Ἡ Ταρσίτσα τᾶπερε ὡς τόσο ἀλλοιώτικα τὰ λόγια τοῦ τροπαριοῦ. Δὲν εἶναι μονάχα ἡ Ἐκκλησία—ἐλεγεν ἀπὸ μέσα τῆς— ποῦ περιμένει τὸν νυμφίον τῆς. Κάθε τίμια γυναῖκα πρέπει νὰ τὸν περιμένῃ καὶ νὰ τὸν ἀπαντήσῃ μέρη καὶ νύχτα γιὰ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. «Ἰσοῦ ὁ νυμφίος ἔρχεται ἐν τῇ μέσῳ τῆς νυκτός». Τὰ λόγια ἦταν ὡραία καὶ τῆ μεθύσανε. Ἀνοίγανε μπροστά τῆς ἕνα μακρυνὸ δρόμο, καὶ στ' ἀπόμακρα τοῦ δρόμου σὰν κάτασπρη φαντασία μέσα στὸ σκοτάδι ἐρχότανε ἡ ψηλὸς καὶ λυγιστὸς καὶ λεβέντης ὁ νυμφίος. Ὁλο ἐρχότανε καὶ ἔλο κοντοζύγωνε. Τὰ μάτια τοῦ ἦτανε καρφω-

μένα ἐπάνω στὸ ψηλὸ παραθυράκι ποῦ τὸν περιμένεν ἡ Ταρσίτσα χρόνια καὶ χρόνια. Ἰσοῦ ὁ Νυμφίος ἔρχεται». . .

Ἰστερα ἡ φαντασία σβυνότανε ἀπ' τὰ μάτια τῆς. Τὰ δέντρα, τὰ σπίτια, τὰ λικωτὰ, τριγυρίζανε πάλι καὶ πνίγανε τὸ μικρὸ σπιτάκι καὶ σκύθανε τὸν μεγάλον πλατὺ δρόμον μὲ τὸν ἴσκιον τοῦ ἀπονύχτερου διαβάτη. Μὰ ἡ Ταρσίτσα δὲν ἀπόκανε νὰ περιμένῃ. Ὁ γαμπρός δὲν ἦταν ἀγέννητος δὲν ἦταν ὄνειροφαντασία καὶ φέμα. Στὸ δρόμον βρῖσκεται καὶ περπατεῖ κ' ἔρχεται ὀλοένα. Ἀπ' Ἀνατολὴ ἢ ἀπὸ Δύσει ἀπὸ κάπου θὰ φανῇ. Ἀπ' τὴν Ἀθήνα ἢ ἀπ' τὴν Ἀμερική. Εἶναι τίποι μακρυνὸι ποῦ τοὺς χωρίζουε βουνὰ καὶ θάλασσες. Καὶ εἶνε ἐμπόδια καὶ ἀντισκόματα στὸ δρόμον. Φουρτοῦνες, ἀνεμοὶ, νεροποντιές, θηρία, ἀρρώστιες. Μῆνες καὶ χρόνια μπορεῖ νὰ ταξειδεύῃ ὁ ἄνθρωπος. Ὁμως θὰ φτάσῃ μιὰ μέρα ἐκεῖ ποῦ τοῦ ἔταξεν ἡ Μοῖρα. . . Τὸ τροπάρη εἶχε κ' ἄλλα λόγια παρακάτω «Καὶ μακάριος ὁ δοῦλος ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δὲ πάλιν ὃν εὐρήσει ραθυμοῦντα». Ὁ παπᾶς τὰ εἶχε ξηγήσει καὶ τὰ λόγια ταῦτα. Χαρὰ σ' ἐκείνονε— ἄνδρα ἢ γυναῖκα— ποῦ θ' ἀγρυπνᾷ καὶ θὰ περιμένῃ καὶ πάλι ντροπὴ σ' ἐκείνονε ποῦ θὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος καὶ θὰ κοιμηθῇ στὴ μεγάλη τὴν ὥρα. Καὶ ἡ Ταρσίτσα ἀγρυπνοῦσε μῆνες καὶ χρόνια, γιὰτὶ τῆς εἶχε καρφωθῇ ἡ ἰδέα πῶς «ὁ νυμφίος» θαρχότανε νύχτα ὅπως τὸ λέει τὸ τροπάρη. Κι' ἂν ἐρχότανε κ' εὕρισκε τὴν πόρτα σφαιστή καὶ τὸ λυχνάρι σβυσμένο καὶ τὴν καλή του παραδομένη στὸν ὕπνον κ' ἔστεχε κουρασμένος στὴν ὀξόπορτα χτυπώντας σὰν τὸν ξένο καὶ τὸν ἔρημον τί θάλεγε ἀπὸ μέσα του;

«Ἐμένα μὲ φάγανε οἱ δρόμοι καὶ τὰ κύ-

ματα, ἐγὼ μῆνες καὶ χρόνια ταξιδεύω κ' ἔρχομαι καὶ μιὰ ψυχὴ δὲ θρίσκειται νὰ μὲ προσμένῃ. Θὰ βαρυγνώμοσεν ὁ ταξιδιάρης καὶ θὰ περνε ξανά τὸ δρόμο καὶ θὰ τραβοῦσε κατὰ τὰ μάτια του. Ἡ ἔγνοια αὐτῆ τὴν ἔτρωγε τὴν Ταρσίτσα καὶ τῆς ἔκοβε τὸν ὕπνο καὶ τὴν ἀνάπαυσι.

Δὲν ἦτανε τρελλὴ ἡ Ταρσίτσα. Τὸν πόνο της δὲν τὸν ἔλεγε στὸν κόσμο, σὰν τοὺς ἄλλους τοὺς τρελλούς. Καὶ μέσα στὸ σπῖτι ἀκόμα λίγοι ξέρανε τὸ μυστικὸ της. «Αὐτὴ τὴ πετριά ἔχει ἡ κακομοίρα» ἔλεγε ἡ ψυχοκόρη της ἡ Ἀννίτσα. Σ' ἔλα τ' ἄλλα καλὴ κ' ἄξια μάλαμμα γυναῖκα». Γι' αὐτὸ κ' ἡ Ἀννίτσα τὴ συμπονοῦσε καὶ πῆγαινε μὲ τὰ νερά της. Ἐνα πρωτὴν Μαρτίου, ἡ Ταρσίτσα σηκώθηκε χαρούμενη, σὰν νὰ εἶχε δῆ καλὸ ὄνειρο. Καὶ σιγοτραγοῦδησεν ἀπὸ μέσα της, ὕστερα πῆρε κόκκινη κλωστή κ' ἔπλεξε «τὸ μάρτη». Ἐνα γιὰ τὴν Ἀννίτσα, ἕνα γιὰ τὸν ἑαυτὸ της,

Ἐπῶχε κόρη ἀκριβὴ
τοῦ Μάρτη ὁ ἥλιος μὴ τὴν δῆ,
μουρμούρισε τυλίγοντας τὴν κλωσιὰ στὸ δάχτυλο τῆς Ἀννίτσας.

Ἀκουσε, Ἀννίτσα, τῆς εἶπε σὲ λίγο εἶμαστε γιὰ ταξίδι. Τὸ ἀπεφάσισα θὰ πάμε στὴν Ἀθήνα. Ὁ παπᾶς ἕκατὸ φορὲς μοῦ τῶχει γραμμένο. «Τὶ κάθεται χριστιανὴ ἔρημη στὸ νησί; Τὰ δονικά σου ἀναπαυτήκανε, τ' ἀδέρφια σου ξενητευτήκαν παιδί σκυλι δὲν ἔχεις σιμά σου. Τὸ ψωροχτήμα ποῦ σ' ἀπόμεινε μεγαλείτερη ἢ λάτρα του καὶ τὸ ἔξοδο ἀπ' τὸ καλὸ του.

Φασκέλωσέ το κ' ἔλα νὰ φᾶμε μαζὺ ἕνα κομμάτι ψωμί ποῦ μᾶς ἔδωκε ὁ Θεός. Τὰ παιδιὰ μεγαλώσανε. Ὁ Λεωνίδας ἔγινε παλληκάρι, ἕνα σκανδαλιάρικο ποῦ πέτρα δὲν ἀφίνει ἀπάνω στὴν πέτρα. Θὰ περνᾶς τὴν ὥρα σου μαζὺ τους, θὰ σ' ἔχη καὶ συντροφιά ἢ παπαδιά». Τέτοια μοῦ γράφει, ποῦ λέξ' ἔχει καὶ μοῦ ξαναγράφει ὁ παπᾶς. Ὁ παπᾶς ὅμως εἶχε τὸ λογαριασμὸ του. Ἡ παπαδιά δὲν τὰ κατάφερε στὴ λάτρα τοῦ σπητιοῦ εἶχε γεράσει καὶ τὸ σπῆτι πὲς πὲς ἔμενε δίχως νοικοκυρά. Νὰ πάρη ψυχολαίμα ὁ παπᾶς δὲν τὸ ἀποφάσισε. Πρῶτα οἱ δουλιές εἶχαν λιγιστέψει· οἱ ἄνθρωποι μέρα μὲ τὴ μέρα μακρύνανε ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, δὲν ἦταν εὐλαβεῖς σὰν πρῶτα. Οἱ λειτουργοί, οἱ ἄγιασμοί, τὰ πρόσφορα, ὅλα «τὰ ἔλεῃ τοῦ Θεοῦ» εἶχανε λιγιστέψει. Ποῦ καὶ ποῦ ἕνας γάμος, τίποτε βαφτίσια, κᾶνα λείψανο κ' αὐτὰ στὴ χάσι καὶ στὴ φέξι. Ἀν ἦτανε στὸ χέρι τοῦ χριστιανοῦ—ἔλεγε κάποτε ὁ παπᾶς βαρυγομῶντας—θᾶχανε τὸ κουράγιο νὰ παντρεύονται καὶ νὰ πεθαίνουν χωρὶς παπᾶ! ποῦ νὰ βγοῦν λοιπὸν τὰ ἔξοδα τῆς ψυχολαίμας. Ὑστερα καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς

Γραφῆς, τ' ἀγόρια εἶχανε μεγαλώσει. Γιατί νὰ βάλῃ τὸν πειρασμὸ μέσα στὸ σπῖτι του «Ὅσαι τῆ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται»: Αὐτὰ κ' αὐτὰ τὸν κάνανε ν' ἀποζητᾶ τὴν Ταρσίτσα. Κοντὰ στ' ἄλλα εἶχε καὶ τὸ κομπόδεμά της ἕξ ἑπτὰ χιλιαδούλες. Καμμία μέρα μποροῦσε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια καὶ τὰ λεφτὰ νὰ πέσουνε στὰ ξένα χέρια. Σὰν ἐρχότανε κοντὰ, τὸ πρᾶγμα ἄλλαζε. Ὁ ἀγάπηξε τὰ παιδιὰ, θὰ τὰ πονοῦσε καὶ κατὶ μποροῦσε νὰ τοὺς ἀφίση. Ὁ παπᾶς ἦτανε φρόνιμος ἄνθρωπος. Ναί μὲν ὁ Θεός δὲν θέλει τὴν ἀπληστία καὶ τὴν προσήλωσε στὰ ἐγκόσμια ἀλλὰ μήπως πάλι τὸ τροπάρει δὲ λέει: «Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα... παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα»; Καὶ δὸς του γράμματα ἀπάνω στὰ γράμματα ὁ παπᾶς.

Ἡ Ἀννίτσα ξαφνίστηκε στὴν ἀρχή. Πολλὲς φορὲς τῆς εἶχε πῆ ἡ ψυχομάνα της γιὰ αὐτὸ τὸ ταξίδι, μὰ πρῶτη φορὰ τῆς μιλοῦσε τόσο ἀποφασιστικά. — Νὰ πάμε παιδί μου νὰ πάμε καὶ γιὰ τὴν τύχη τῆ δική μου καὶ γιὰ τὴ δική σου. Τὶ καλὸ εἶδαμε τόσα χρόνια σὲ τοῦτο τὸν τόπο; Οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ ἀπογίνανε. Τὸ συμφέρον καὶ ὁ παρᾶς κυβερνάει τὸν τόπο μας.

Πρόστυχοι ἄνθρωποι, βλέπεις, χωρὶς ἀνατροφῆς; χωρὶς εὐγένεια ἀπάνω τους. Ὁλες οἱ κοπέλλες μένουνε στὸ ράφι. Ποιὸς γυρίζει νὰ τῆς κυττάξῃ; Ὅλοι γυρεύουνε μετρητὰ δὲν ξετάζουνε τιμὴ καὶ ὑπόληψι.

Ὅυτε ὁμορφιά οὔτε νεῖατα εἶπεν ἡ Ἀννίτσα.

— Σὰν δὲν κυττάζουνε τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψι ποῦνε τὸ πρῶτο πρᾶγμα στὴ γυναῖκα, ξαναεἶπεν ἡ Ταρσίτσα τί γυρεύεις παρακάτω; Στὴν Ἀθήνα εἶναι ἄλλος κόσμος. Εἶναι τριάντα χρόνια τώρα ποῦ λείπω, μὰ θαρρῶ πὲς εἶμαι ἐκεῖ ἀκόμη. Ἄλλοι ἄντρες παιδί μου. Ὅλο καρδιά». Κι' ἀν πῆς κ' ἀπὸ εὐγένεια στῆς γυναῖκες ἄλλο τίποτε, Σὲ κυτᾶνε στὰ μάτια. Τὰ λόγια αὐτὰ μῆγανε στὴν καρδιά τῆς Ἀννίτσας. — Καὶ πότε μὲ τὸ καλὸ θὰ φύγωμε ψυχομάνα;

— Τὸ γρηγορότερο παιδί μου. Τὴν Κυριακὴ περνᾶει τὸ βαπόρι. Ἐχουμε τρεῖς μέρες ἀκόμη. Πιάσε νὰ συμμαζέψωμε σιγά-σιγὰ τὰ σκουτιὰ μας, νὰ βολέψωμε τῆς δουλειᾶς μας καὶ νὰ ριζώμε πέτρα πίσω μας. Σῦρε καὶ τὴ μεγάλη κασέλα ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι νὰ ριζῶ μιὰ ματιὰ στὰ ρουχᾶ, νὰ τὰ τινάζωμε πρὶν φύγωμε, ν' ἀλλάξωμε καὶ τῆς λεβάντες γιὰ τὸ σκόρο. . . Ἡ μεγάλη κασέλα εἶχε τὰ προικιὰ τῆς Ταρσίτσας, πλοῦσινα προικιὰ, μεταξωτὰ καὶ ζαντέλλες καὶ κεντήματα ξακουστὰ σ' ὅλο τὸ νησί, σαράντα χρόνια τώρα.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΥΚΟΣ

Στὴ νεραϊδόπνοη ἀγκυλιὰ τοῦ πεύκου εἶταν στημένα γέλια νεραϊδῶν καὶ χοροὶ—τὰ παραμῦθια τὰ παλιά. . . Τοῦ πεύκου ὁ ἴσκιος κούνια μου τραγοῦδι τὰ θλιμμένα τὰ γλυκοφλιρι-φλισβητα τοῦ ρουακιού τ' ἄσπρα νερά.

Κάτι σὰ νὰ γεννιότανε, κατὶ σὰ νὰ χανόταν . . . —μὴν ἀνεμῶνῃ πάλευε ἢ παιζολοῦζόταν στὸ νερό— κ' ὡς τὰ τραγοῦγια μυστικὰ τὸ εἶναι μου σφιντόταν στὴ νύστα τοῦ μεσημεριοῦ—σὰ μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό.

ΜΙΑΤΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑ

Ἐβγα ἀπὸ τῶν μυστηρίων τὰ μάγια καὶ ἔλα στὴν κολυμβήθρα τῆς Ζωῆς νὰ βαφτιστοῦμε ποῦ ὡς τώρα, σὰ νεκροὶ, στὴ χαμοκέλλα τῆς Ἀθωότης μὲ μυστήρια μόνο ζῶμε

Ρίξε ἀπὸ πάνω σου τὰ ἄμφια τοῦ Ἀγνώστου ὧ Ἱέρεια τῆς Ἀρετῆς, καὶ πάμε, πάμε στὸ νέο παλάτι, ποῦ τὸ φῶς του δὲ μᾶς κερνᾶ τὸν πόθο ποῦ ζητάμε.

Ἐβγα ἀπὸ τ' Ἀγνώστο καὶ εὔρα ἔλα νὰ γίνης τῆ σάρκα σου γιὰ νέα γνώση νὰ νοιώθω, τὴν ἀμαρτίαν ἀγκάλιασε τῆς Φρύνης καὶ κάνε βασιλιὰ μόνο τὸν Πόθο ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΑΥΡΑΣ

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ πρῶτην καὶ δευτέραν δημοσίευσιν ἐκάστη λέξις μὲ μικρὰ στοιχεῖα μεταλλ. 2 (λεπτὰ 10).—Μὲ κεφαλαῖα στοιχεῖα μεταλλ. 4 (λεπτὰ 20).—Διὰ τρίτην τετάρτην κ.τ.λ. δημοσίευσιν τὸ ἥμισυ.—Κατώτατος ὄρις: λέξεις δέκα δηλ. ὀλιγότεραι τῶν δέκα λέξεων θὰ πληθύνονται ὡς νὰ ἦσαν δέκα. Μία λέξις εἰς ἕνα στίχον θεωρεῖται ὡς ἕξ λέξεις.

Ἡ ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ (Ισμίτ)

Στὸν μινωρὲ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι σου ἀνεβαίνεις, καὶ τοὺς πιστοὺς σὲ προσευχὴ βαρυόφωνα τοὺς κραίνεις.

Κι' ἡ προσταγὴ σου ἀντιλαλεῖ στὴ κάτω χώρα γύρα, κ' ἐμῶς στὴ νύστα μᾶς καλεῖ ἡ ξεγελάστρα Μοῖρα.

Νύχτα βαθεῖα καὶ σκοτεινὴ μὲ τὰ φλουριά σου ἐμπήρες καὶ γι' ἀνεκδίκτη σφαγὴ τὸ πλῆθος σου ὅλο ἀφῆκες. Ἀνοίγουν πόρτες καὶ πορτιὰ μπροστὰ στὸν Καλογιάννη, μὰ τὸ σπαθὶ σου πάει μακρὰ καὶ τὸν μικροπροφάνη

Ἐδῶκες γρόσια καὶ φλουριά κ' εἶχες στρατὸ πλημμύρα. . . Ὄχι! δὲ μᾶς νίκησαν αὐτὰ, τὸχε γραμμένο ἡ Μοῖρα!

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ Λαϊκός

ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Κατεδιώχθηκα μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ ὁμοῖωμα μᾶς νεκρῆς, ποῦ μοῦ παρουσιάζετο ὑπὸ πολλὰς μορφάς. Δὲν ἔπαιζα μὲ τὴ φαντασία μου, γιὰτὶ κάθε φορὰ ποῦ ἡ ὁμοιότης μοῦ ἐγινότανε αἰσθητὴ, τὸ πνεῦμά μου ἦτο ἡρεμώτατο κ' εἶχα ὅλη τὴ ψυχραιμία μου.

Ἡ κυρία Χύδρεχτ ἀπέθανε τὸν περασμένον χρόνον καὶ προτοῦ νὰ πεθάνῃ εἶχα νὰ τὴν ἰδῶ τρεῖς ὀλόκληρες μῆνες· στὸ διάστημα αὐτὸ ἀπέφυγα νὰ τὴν συναντήσω ὅλως διόλου. Μοῦ ἦταν πολὺ ἀδιάφορο νὰ μάθω τί θὰ ἀπεγίνετο μ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Ὅταν ἔμαθα τὸν θάνατόν της—πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω εὐκρινῶς—ἡ εἰδησις μὲ δυσηρέστησε πολὺ· δὲν μποροῦσα νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν σκέψιν αὐτὴν ὅτι στὸν καθένα μας κοιμᾶται μιὰ ἀσυνείδητη ματαιότης. Μοῦ διηγήθηκανε ἀπλούστατα πὲς πέθανε ἀπὸ φλομέντζα (ποῦ τὴν εἶχε παραμελήσῃ καὶ δὲ μοῦ προσθέσανε καμμιὰ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἡ ματαιοδοξία μου μποροῦσε νὰ βγάλῃ τὸ σχέδιον ἀδιάφορον ποίας τραγωδίας. Κατέπνιξα λοιπὸν τὴ ματαιότητά μου κ' ἐννοίωσα τὸν ἑαυτὸ μου μὴ ταῦτα, ἐλαφρότερον. Ἐτσι ὑπῆρχεν ἕνα βάρος λιγώτερο στὴν ὑπαρξί μου.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴ Βρυξέλλαις γιὰ τὴ Γερμανία. Εἰς τὸ Χέρμπεστολ ἐσταμάτησα γιὰ νὰ μοῦ ἐπιθεωρήσουν τὰς ἀποσκευὰς μου στὸ τελωνεῖον. Στὴν αἰθουσα τῆς ἐπιθεωρήσεως δὲν εἶχε πολὺ κόσμος· ἐνῶ ἐστεκόμουν μπροστὰ στὶς ἀποσκευὰς μου, τὰ μάτια μου, ποῦ ἐκύνταζαν ἄσκοπα γύρω τὴ μεγάλη σάλλ, τὴν εἶδαν ἀμέσως. Ἦταν ὑψηλὴ καὶ εὐρωστὴ, ὠραιοτάνη μὲ τὸ ταξιδιωτικόν του ἐπανωφόρι τῆς ἀπὸ τσόχα βαθυκόκκινη, γαρνιρισμένη ἀπὸ γούνα χρώματος σκοτεινοῦ ἀργυροῦ. Ἡ ὄψις τῆς ἐμοιαζε μὲ ἀναμμένο χρυσάφι κάτω ἀπὸ τὸ βέλο τοῦ φιλαρέσκου μικροῦ καπέλλου τῆς· τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν σὰν κάρβουνα ἀνάμεινα καὶ τὰ χεῖλη τῆς λιγάκι εὐσάρκα συνεσφιγγοντο μ' ἐκείνην τὴν ἔκφρασιν τῆς τολμηρῆς σκληρότητος ποῦ μοῦ ἦταν ἄγνωστὴ. Τὰ χέρια τῆς μὲ τὰ κίτρινα Σουηδικὰ γάντια, τὰ ἀνεγνώρισα ἀνεγνώρισα τὴν εὐκαμψίαν τοῦ καρποῦ, ποῦ φάνοταν ἐνῶ κρατοῦσε τὸν ὀρμαθὸ τῶν κλειδιῶν τῆς. Στέκονταν ὄρθια μπροστὰ σὲ πεντέξη σεντούκια, μεγάλα σὰν σπῖτια. μὲ μιὰ θαλαμηπόλο, τὴν ὁποῖαν μὲ ἐπιτακτικὴ χειρονομία διέτασσε ν' ἀνοίξῃ ἕνα ἀπ' αὐτὰ. Ὁ ὑπάλληλος ὑπεκλίθη εὐγενῶς ἐμπρός της γιὰ νὰ τὴν ρωτήσῃ κατ' ἕνα κίνημα ἀρνητικὸ μὲ τὸ κεφάλι τῆς, τοῦ ἔκαμε νὰ ποῦμε ἔτσι χάρι νὰ ἐγγίσῃ μὲ τὸ χέρι του τὸ καπάκι τοῦ σεντουκιού, ἔπειτα ἐκύνταξε πὲς ἡ θαλαμηπόλος τὸ ἔκλινε.

Καὶ ἡ ὁμοιότης τῆς ἦτο τόσο ἐκπληκτικὴ ποῦ ἀφηρηθῆκα κοιτάζοντάς τιν τόση ὥρα. Ἐκείνη τὸ παρετήρησε, μ' ἐκύνταξε καὶ ἔπειτα ἔστρεψε τὰ μάτια τῆς μὲ ὕφος ἀδιάφορον. Προφανῶς ἦταν συνηθισμένη νὰ τὴν παρατηροῦν.

Ἀναβαίνοντας στὸ τραῖνο δὲν ἐκάθησα στὸ κουπέ ποῦ εἶχα θέσι προτιμότερα· ἀλλὰ τὴν ἠκολούθησα καὶ ἐτοποθετήθηκα στὸ δικό της. Ἐκεῖ εὐρίσκετο μεταξὺ μας, ἕνας κύριος καὶ μιὰ γηραιὰ κυρία· ἡ θαλαμηπόλος δὲν ἦταν μαζί τῆς.

Ἐπῆρε ἀμέσως ἕνα βιβλίον ποῦ εἶχε ἀνοικτὸ στὴ θέσι τῆς κ' ἠρχισε νὰ διαβάξῃ. Παρατηροῦσα ὀλοένα πολλῶν εἰδῶν χαρακτηριστικὰ ὁμοιότητος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς κυρίας Χύδρεχτ, ἐνῶ ἕξ ἄλλου παρατηροῦσα ἀρκετὰς διαφορὰς ὥστε νὰ μὴν ἐπίστευα σὲ μιὰ νεκρανάστασι. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσιν ἦταν ἡ ἐνδυμασία τῆς· τὸ ταξιδιωτικὸ ἐπανωφόρι τῆς ἀπὸ τσόχα βαθυκόκκινη μὲ τὴ γούνα καὶ μὲ τὸ μικρὸ καπέλο τῆς. Ἦτον τόσο τοῦ γοῦστου τῆς κυρίας Χύδρεχτ καὶ μοῦ ἐξήγειρε μιὰ θαυμαστὴ αἰσθησι ἀναγνωρίσεως, ποῦ δὲν θὰ ἐπιχειροῦσα νὰ τὴν ἀποδώσω μὲ λέξεις.

Καὶ περὶ πολὺ ἀπ' ὅλα, ὅτι μ' ἐξέπληξε ἦταν αὐτὸ, ὅταν τὸ βράδυ ἐκάθησα γιὰ νὰ κаниώσω στὴ βεράντα τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βορρά στὴ Κολωνία. Τὴ πρώτη φορὰ ποῦ συνήντησα τὴν Αἰμιλία Χύδρεχτ, ἦταν κ' ἕνα τραῖνο ποῦ διευθυνότανε γιὰ τὸ Παρίσι. Διάβαζε. Μεταξὺ μας εὐρίσκετο στὸ κουπέ, ἕνας κύριος καὶ μιὰ γηραιὰ κυρία.

Καὶ μετανουοῦσα τώρα ποῦ δὲν εἶχα κυττάξῃ προσεκτικώτερον τὸν κύριον καὶ τὴν γηραιὰν κυρίαν τοῦ Χέρμπεστολ γιὰτὶ θυμώμουνα πολὺ καλὰ τοὺς ἄλλους συνταξιδιώτας μεις.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες μῆνες, ποῦ βρισκόμουνα στὸ θέατρο τῆς Φραγκφούρτης, νὰ δῆτε τί μοῦ συνέβη. Ἐδιδαν τὴν «Βαλκυρία» καὶ σὲ μιὰ Βαλκυρία τί ἀνεγνώρισα; Ἐκείνην! Κ' ἐνῶ ἔρριπα τὸ βλέμμα μου στὴν αἰθουσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σκοτεινάθεωρησιὰ τοῦ παρεῖτου ἕνα ζεῦγος, ἐναγεροντικὸ ζεῦγος εἶδα ἕναν κύριον καὶ μιὰν ἐντελῶς γηραιὰν κυρίαν. Ἀντυχῶς δὲν μπόρεσα, ἂν καὶ φοροῦσα δυνατὰ γυαλιὰ, νὰ διακρίνω καλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν καὶ στὴν ἔξοδο δὲν τοὺς εἶδα πειά.

Καὶ τὴ τρίτη φορὰ ἦταν στὴ Βιέννα. κοιτάζοντας μιὰ μεγάλη εἰκόνα, μιὰ διακοσμητικὴ ζωγραφία ἐνὸς μαθητοῦ τοῦ Μέκαρτ, «ὁ Σαρδανάπαλος εἰς τὸ πυρπολούμενον ἀνάκτορό του» μιὰ ἀπὸ τὰς στροβιλιζόμενας χορευτίας, γυμνὴ μὲ μιὰ χροιά μελαψὴ χρυσομένη μὲ μόνον ἐνδυμα διαμαντικὰ στὸ στήθος τῆς καὶ στὴ κοιλιά τῆς ἦταν ἐκείνη τὴν ἀνεγνώρισα ἀμέσως.

Ὅταν παρετήρησα ἀρκετὰ τὴν εἰκόνα καὶ ἔφυγα, εἶδα ἕναν κύριον καὶ μιὰ κυρία ποῦ ἔφτυγαν ἐπίσης. Στραφήκανε τὴν ἴδια στιγμή ποῦ ἐστράφηκα κ' ἐγὼ, δὲν τοὺς εἶδα παρὰ ἀπὸ πίσω κ' ὅταν ἐπεχειρήσα νὰ ἰδῶ τὰ πρόσωπά τους, ἀνεβαίναν τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὴ κλειστὴ ἄμαξα.

Γιὰτὶ λοιπὸν· ἔγραψα αὐτὸ; πρέπει νὰ ἀποδώσω σπουδαιότητα εἰς τὰς συμπτώσεις αὐτὰς, εἰς τὰς τυχαῖας αὐτὰς ὁμοιότητας; Πρέπει νὰ σκέπτομαι ἀκόμα ἢ νὰ ἀρκεσθῶ νὰ σημάσω τοὺς ὅμους; Ὑπάρχει κατὶ ἢ δὲν εἶναι ἐντελῶς τίποτε; Ἀλλ' αἱ ὁμοιότητες ἦσαν ἐκεῖ φωτογραφικαὶ καὶ ὅλοι αὐταὶ αἱ συμπτώσεις συγκινούσαν σὰν μυστήριον.

Τώρα ποῦ τὸ ἔγραψα, σ' ὀλίγες λέξεις, δὲν εἶναι πειά ὅτι ἤθελα νὰ εἰπῶ.

Υπῆρχεν ἀκόμη κατὶ ποῦ δὲν μπορῶ νὰ πῶ καὶ ἦταν ἐντελῶς ἰδιαιτερον εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κυρίου καὶ τῆς γηραιᾶς κυρίας.

Καὶ τώρα ποῦ ἐγράφη ὅλον αὐτὸ μοῦ φαίνεται τόσο θαυμαστῶς κανονικὸ καὶ φυσικὸ, εἶναι ὡς νὰ εἶχα νὰ πῶ πράγματα πολὺ περισσώτερον ἐνδιαφέροντα.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΥΠΕΡΟΥΣ

Κ ΕΙΠΑ ΣΤΗ ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Κ' είπα στη τρικυμία :
Ελα και χτύπα σου άπλωσα τὰ
στήθεα
έλα και σύντριψε! θέλω τὸν πόνο,
πάντα τὸν πόνο.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

AUGUSTE HAMON

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΜΟΛΙΕΡΟΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ BERNARD SHAW

Αν και τὸ ὄνομα τοῦ Bernard Shaw
εἶνε γνωστότατον εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τὰς
ἐφημερίδας, ποὺ συχνὰ μᾶς τὸν παρουσιάζ-
ζουν πότε ὡς δραματικὸν συγγραφέα, πότε
ὡς πολιτευόμενον, ὅμως ἡ φιλολογικὴ του
ἀξία κατὰ βάθος εἶνε ἀγνωστος.

τρον τοῦ Bernard Shaw, τὸν ὁποῖον πρᾶ-
γματι ἐμελέτησα κατὰ βάθος, ἀνέλυσα και
ἔδειξα τὴν οἰκονομίαν, τὴν πλοκήν, τὴν
οὐσίαν και τὴν φύσιν τοῦ ἔργου του (1).

Κ' εἶται φεύγουν πολὺ και ἀπὸ τὴν πρα-
γματικότητα και ἀπὸ τὴν πιστὴν ἀπεικό-
νισιν τῶν χαρακτήρων. Ἐκτὸς τούτου πα-
ρατηρεῖς μίαν ὁμοιότητα σχεδὸν εἰς ὅλα
αὐτὰ τὰ ἔργα, ἂν ὄχι βέβαια εἰς τὰς λε-
πτομερείας, ἀσφαλῶς ὅμως εἰς τὰς γενικό-
τητας. Εἶνε εὐκολώτερον νὰ κινήσῃ κα-
νεὶς τὸ ἐνδιαφέρον μὲ συμβάντα ἐξαφνικά
κι' ἀπροσδόκητα πικρὰ νὰ μᾶς ζωγραφίσῃ
πιστῶς χαρακτήρας ἢ νὰ μᾶς περιγράψῃ
ἤθη. Καὶ τὸ νὰ ἐκθέσῃς και ὑποστηρίξῃς
μίαν ἀλήθειαν (θέσιν) ὠρισμένην δὲν εἶνε
τόσον δύσκολον ὅσον τὸ νὰ πλέξῃς ἰδέας
και νὰ πῆς διαφόρους ἀληθείας εἰς ἓν και
τὸ αὐτὸ ἔργον. Καὶ ὅμως ἀπὸ τοῦ Scribe
και ἐξῆς οἱ δραματικοὶ συγγραφεῖς ἐργά-
ζονται μὲ τὸ ἴδιον καλοῦσι. Εἶτε ἔχουν εἶτε
δὲν ἔχουν τάλαντον, ἀρκεῖ μία αὐστηρὰ
συναρμογὴ και ἐνότης νὰ ὑπάρχῃ στὸ γε-
γονὸς ποὺ πῆραν ὡς θέμα τοῦ ἔργου των.
Και ἐλησμώνησαν τὸ θέατρον τοῦ Μολιέ-
ρου, τὸν 16ον αἰῶνα και προηγουμένως
ἀκόμη, ἐλησμώνησαν αὐτοὺς τοὺς πιστοὺς
ζωγράφους τῆς πραγματικότητος, τῶν χα-
ρακτήρων και τῶν ἠθῶν, τὴν κοινωνικὴν
αὐτῆν κριτικὴν, ἢ ὅποια περιελάμβανε κά-
θε τι ποὺ ἐνδιέφερε τὸν ἄνθρωπον κ' ἔκαμε
τὴν σκηναὴν ἀγορὰν, ἀμῶνα, σχολεῖον. Τὰ
ἐλησμώνησαν ὅλα και ὅταν τὰ εἶδαν εἰς τὰ
ἔργα τοῦ Bernard Shaw ἐξύνισαν και
φύναξαν δυσαρεστημένοι : « Αὐτὰ δὲν εἶνε
θεατρικὰ ἔργα ».

Και ὅμως μ' ὄλην τὴν διαμαρτυρίαν αὐ-
τὴν τῆς πλειονοψηφίας τὸ ἔργον τοῦ Ber-
nard ἐπεδλήθη εἰς ἔθλον τὸν ἀγγλοαμερι-
κανικὸν, σλαυικὸν, σκανδιναυικὸν και ἰρ-
λανδικὸν κόσμον, ἐθριάμβευσε και ἐπλού-
τισε τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων ποὺ τὸ
περιέλαβαν εἰς τὸ πρόγραμμά των. Δὲν ἀ-
κολούθει τοὺς Ἀριστοτελικούς κανόνας,
τοὺς ὁποίους λατρεύει ὁ Scribe (1) και οἱ
ὀπαδοὶ του, ἀλλ' εἶναι συμφωνώτατον μὲ
τὸν κανόνα τῶν κανόνων τοῦ Μολιέρου,
τὸν ὁποῖον ἀπὸ θανάτισεν ὁ μέγας κωμικὸς
διὰ στόματος τοῦ Dorante εἰς τὴν « Κριτι-
κὴν σχολὴν τῶν γυναικῶν » :
— Πολὺ ἤθελα νὰ ξεῦρω ἂν ὁ μεγαλει-
τερος ἀπ' ὅλους τοὺς κανόνας δὲν εἶνε νὰ
εὐχαριστῆ κανεὶς και νὰ τέρπῃ. Ἀν εἰς ἓν
ἔργον ἐπιτύχῃς αὐτὸ, τότε βέβαια ἡκολού-
θησες τὸν καλλίτερον δρόμον.
Αὐτὸ κάμνει και ὁ Bernard Shaw. Εὐ-
χαριστεῖ, τέρπει, σὲ κάμει πάντοτε νὰ γε-
λᾷς και διδάσκει συγχρόνως.

EDMOND ROSTAND

CHANTECLER

Δράμα εἰς 4 πράξεις
ΠΑΤΟΥ
Αὐτὸς ποὺ σφυρίζει.
ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ
Τί κάμει ;
ΠΑΤΟΥ
Καταστρέφει !
ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ
Τί ;
ΠΑΤΟΥ
Ὀλα.
ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ, εἰρωνικά.
Ὡ διάβολε !
Αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ ΠΑΓΩΝΙ φωνάζει ἀ-
πὸ μακρὰ.
Ε...ου !
ΠΑΤΟΥ
Κι' αὐτὴ ἡ φωνή...
Τὸ ΠΑΓΩΝΙ ἀπὸ πειδὸ μακρὰ.
Ε...ου !
ΠΑΤΟΥ, τρίζοντας τὰ δόντια του.
... μόνον του πετὸ ἐλεσινὰ κι' ἀπὸ μιὰ
ὀλόκληρη ὀρχήστρα !
ΣΑΝΤΕΚΚΕΡ
Τί σούφταιξαν αὐτὸς ὁ σφυριχτῆς κι' αὐ-
τὸς ποὺ ξέρει μονάχα νὰ παίρνῃ στάσεις ;
(1) Πραγματικώτατος δραματικὸς συγγραφεὺς
γεννηθεὶς εἰς Παρίσιους (1791-1861).

ΠΑΤΟΥ, μουρμουρίζοντας.

Μούφταιξαν γιατί ξέρω πῶς σοῦ σκα-
ρώνουν δουλειές ! Μούφταιξαν, γιατί ἐδῶ
στὸ σπίτι μας ποὺ ζοῦμε, ζῶα καλὰ κι' ἀ-
πονήρευτα, τὸ παγῶνι μᾶς κάμει τὸ ξυπ-
πασμένο κι' ὁ κότσυφας τὸν ἐξυπνο ! Γιατί
ὁ ἓνας μὲ τρόπον γελοῖους και ἐπιτηδευ-
μένους ποὺ ἔμαθε γιὰ ἐπίδειξι σὲ πολὺ
πλούσια ἀνδρῆρα, ὁ ἄλλος μὲ τὴν χυδαία του
γλῶσσα ποὺ φαίνεται νάμαθε σερνώμενος
ποιὸς ξέρει σὲ ποιὸ βρωμερὸ μέρος, ὁ ἓνας
σὰν νάχῃ τὸ μονοπολι τοῦ εἰρωνικοῦ γέ-
λοιου κι' ὁ ἄλλος ἡλίθιος ἀντιπρόσωπος
τῆς μόδας, μὲ κύριο σκοπὸ νὰ σβύσουν τὸν
ἔρωτα και τὴν ἐργασία, ὁ ἓνας μὲ τὰ σφυ-
ρίγματά του, ὁ ἄλλος μὲ τὴ βαντάγια του,
μᾶς ἔφεραν μέσα στὸ ξανθὸ φῶς αὐτῆς τῆς
δύο μάλιστα ποῦνε οἱ πεῖδὸ χειρότεροι στὸ
κόσμο : Τὰ λόγια του θέλουν νὰ περνοῦν
πάντα γιὰ ἐξυπνάδες στὴ φωνὴ ποὺ θέλει
νάνε πάντα αὐτὴ κι' ὄχι ἄλλη !
— Σὺ ποὺ γνωρίζεις νὰ διακρίνῃς τὸ
σπόρο ἀπὸ τὸ μαργαριτάρι, πῶς καταδέ-
χεσαι νὰ μαγεύσαι ἀπὸ αὐτόν... τὸν ἐλε-
εινὸ κότσυφα ;
Ὁ κότσυφας γυμνάζεται σφυρίζοντας κά-
ποιο τραγούδι : « Α ! πόσο καλὸ λοιπὸν κά-
μει... »
Ἐνα πουλὶ ποὺ ματαιοπονεῖ !
ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ, μ' ἐπιείκεια
Παράβλεπε... παράβλεπε, . . σφυρίζει
ὄρατα !
ΠΑΤΟΥ συμφωνῶν μ' ἓνα παρατεταμένο μι-
κρὸ γαῦνισμα.
Ν. . . αἰ. Μὰ ὄχι ὡς τὸ τέλος !
ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ κοιτάζοντας τὸν κότσυφα
ποὺ πηδᾷ.
ΠΑΤΟΥ σὰν και πρῶτα
Ν. . . αἰ. Μὰ κάθετα στὴ ψυχὴ μας ἓνα
πουλὶ ποὺ καταδέχεται νὰ κάμῃ τὸν σαλ-
τιμπάχο.
ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ
Ἐπειτα βλέπω πῶς εἶναι κ' ἐξυπνος.
ΠΑΤΟΥ ποὺ τὸ γαῦνισμά του μακραίνει λίγο
Ν. . . αἰ. Μὰ ὄχι και τόσο : γιατί τὸ μά-
τι του ποὺ δὲν ξεπετᾷ. Μπροστὰ στὸ ἄν-
θος τὸ βλέμμα του περιορίζεται και βλέ-
πει μόνον τὸ στέλεχος και ἡ φωνὴ του με-
τριάζεται.

ΤΥΠΟΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
„Ο ΕΡΜΗΣ“
Δίοδος Ροῦγκ
Παραπελεύρως τῆς Εταιρίας
τοῦ Αερίοφωτος.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝΤΗΣ Π. ΔΙΑΘΗΚΗΣ

(Συνέχεια)
Σουλαμῆτες. — Εγὼ κοιμοῦμαι κ'
[ἡ καρδιά μου εἶνε πρὸς σέ.
Σὰ νὰ σὲ νοιώθω τώρα πρὸς τὴ θύρα μου
και σὰ ν' ἀκούω τὴ φωνοῦλά σου νὰ λέῃ :
« Ἐλ' ἀνοιξ', ἀδελφοῦλά μου,
ἀγάπη μου καλὴ,
ἀθῶα περισσότερα μου,
ἔλ' ἀνοιξὲ κ' εχει δροσιὰ
ἐτούτῃ ἡ νύχτα περισσὴ
και τὰ μαλλιά μου γέμισαν σταλαματαιές ».
— « Γδύθηκα τώρα πίσω νὰ ντυθῶ ;
τὰ πόδια μου ποὺ τὰ πλυνα
θὰ τὰ μολύνω ἂν σηκωθῶ ». —
Και μ' ἄπλωσε τὸ χέρι του σὲ κάλεσμα
κ' ἔνοιωσα πρὸς τὰ στήθια μου
ἀνάλαφρα τὸ βάρος του,
και ξύπνησα και ῥιζήθηκα στὴ κλειδωνιά
ὀποῦ μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι του,
μὰ ἴσκιος ἦταν κ' ἔφυγε.
Κ' ἐσύρθηκα πὸ πίσω του
κ' οἱ νυχοφύλακες μ' ἀπάντησαν
και μ' ἐτυράνησαν πολὺ.
Μοῦ πῆραν ἀπ' τὸν ὄμο τὸ δρεπάνι μου
και πληγωμένη πρὸς τὰ κάστρα μ' ἄφισαν.
Ἀν τύχη ἔσεις, κοπέλλες μου,
και βρῆτε τὴν ἀγάπη μου,
ὦ, σὰς ὀρκίζω πῆτὲ του
πόσο πονῶ και λυῶνω.
Χορὸς. — Και πῶς θὰ τὸν γνωρίσωμε,
[κοπέλλα μου,
τὸν ἀγγλητικὸ σου ; μὴν τὸν εἶδαμε ποτές ;
Σουλαμῆτες. — Εἶν' ἄσπρος, ροδοκόκ-
κινος και φαίνεται
σὲ χίλιοι νᾶν' ἀνάμεσα.
Ἐχει μαλλῆνια δλόμωρα
σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερό.
Τὰ μάτια του, πουλιὰ ποὺ φτερουγίζουνε
πάνω σὲ διάφανα νερά.
Αὐτὸ κρῖνα τὰ χεῖλάκια του
καὶ σκαλισμένο μάλαμα τὰ χέρια του.
Ζαφεῖρι και συντέφι γυαλιστὸ
κρεμᾷ και σιγοπέφτει τ' ἀποκοῦλι του.
Τὰ πόδια του δυὸ μάρμαρα χυτά.
Ὡς τοῦ Λιβάνου τὴ κορφή παλληκαρᾶς
σφιχτοδεμένο κέδρο στὸ κορμί.
Αὐτὴ ἴνε ἡ ἀγάπη μου. . .
Χορὸς. — Και ποῦθε λὲς νὰ τράβηξῃ
νὰ πάρωμε μαζί σου, τὸ κατόπι του ;
Σουλαμῆτες. — Πρὸς τὰ σπαρτά του πῆγε
πρὸς τὴ στάνη του
πῶχει βοσκὴ και κρινολοῦλουδα.
Ὡ τσομπανᾶκο μου δικὸς μου μόνον σὺ
και μόνον ἐγὼ δικὴ σου. . .
Σολομών. — Ὀλη γιὰ μένα εἶσαι ὦ-
[μορφῆ
μὴ μοῦ στερῆς τὰ μάτια σου
ὦ γύρισε κ' εἶ βλεπε με ἀκατάπαντα.
Ὡ κόμη σου ὀλοκάθαρη
σὰν τῆς κατόικας τὸ μαλλί

ποῦ συχνοβόσκει στὸ Γαλάδ.
Ἀρνᾶκια κουρευμένα τὰ δοντάκια σου
ποῦ βγαίνουν ἀπ' τὸ τσᾶ καθαρὰ
δυὸ-δυὸ σὲ τάξι και γραμμῆ.
κόκκινο σᾶρτο τ' ἀχειλάκια σου
και ἡ φωνὴ σου μουσικὴ.
Ἀνθὸς εἶναι ροδιᾶς τὸ μαγουλάκι σου.
Ἐξήντα ἔχω βασιλίσσας
και παλλακίδες ἑκατὸ
κι' ἀμέτρητες παρθένες
κι' ὄλες σκύβουνε και [προσκυνοῦν ἐσένα
ποῦ προβάλλεις σὰν αὐγὴ
σὰν τὸ φεγγάρι ντροπαλὴ,
σὰν ἥλιος ποὺ παντοῦ φεγγοβολᾷ.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΟΤΑΜΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ὁ δούσμος κ' ὁ βασιλικὸς
κ' ἡ δόλια μαντζουράνα,
κεῖνα μαλώνουν μοναχὰ
κεῖνα τὰ τρία τ' ἀνθια,
τὸ ποιὸ ἴνε τὸ μορφώτερο
και ποῖδ μνρίζει κάλλιο.
Πετάχῃ τὸ τριαντάφυλλο
τὸ μοσχομυρισμένο,
τοὺς εἶπε νὰ σωπάσουνε,
τοὺς λέει νὰ μὴ μαλώνουν.
— Σωπάτε, βρωμολούλουδα
και βρωμοχορταράκια,
ἴνε ἐγὼ εἶμαι τὸ τριαντάφυλλο
τὸ μοσχομυρισμένο
π' ὄλλο τὸ χρόνον κρύβομαι
στῆς ἀγκαθιάς τῆ ρίζα,
τὸ Μᾶη τὸ μῆνα φαίνομαι
τὴν ἀνοιξὴ στολίζω,
στολίζω και τῆς ὀμορφες
κι' ὄλες τῆς μαυρομμάτες
κι' ὄλες μὲ πλέκουν στὰ μαλλιά
γιὰ νὰ μοσχοβολοῦνε.

ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΑΛΛΟΝΩΝ

(Ὁ Ἀριστοτελὴς παρατηρεῖ ἐξεταστικῶς, ὡς νὰ
ζητῆ νὰ εὕρῃ κάποιον ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ θεάτρου).
Τίποτε. . . οὔτε ἐκεῖ. . . οὔτ' ἐκεῖ. . . Ἀπ' ἐδῶ;
καμία. Τὶ δύσκολος ποὺ εἶναι ἡ θέσις ἐκείνου
ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένος εἰς συναναστροφὴν ἢ οἰ-
αγήποτε συνάθροισιν γυναικῶν νὰ ἐκφράσῃ τὴν
γνώμην του περὶ τῆς ὀμορφῆς αὐτῶν. Δὲν λέγω
περὶ τῆς ἡλικίας των, διότι τοῦτο εἶναι ἐπικλίνου-
νον και ἐγὼ τώρα ζητῶ μεταξὺ σας, Κυρία μου,
μὴν ὀμορφῆν. . . ἄσχημη ἦθελαν νὰ εἶπω και δὲν
τό κατορθῶνω. Θὰ τὴν εὕρω ὅμως και θὰ τὴν δεῖ-
ξω εἰς ἔθλον τὸ ἀκρατήριόν μου (Παρατηρεῖ). Α

μπά!... όχι... ούτε... μήτε. (Αλλάσων ύψος). Φαντάζομαι το καρδιοχτύπι σας, Κυρία μου (Αλλάσων ύψος). Απευθύνομαι προς ύμεις τους άνδρες. Όσοι έξ ύμών, κύριοι, είσθε σύζυγοι ή αδελφοί, έχετε δηλαδή δικαιοώματα χειραφίας νόμιμα ή φυσικά ή και εξαδελφικά, θέσατε επί των καρδιών των συγγενών σας τας χειράς σας διά να έννοήσητε την ψυχικήν των κατάστασιν αυτήν την στιγμήν. Εσώρετε τί σκέπεται κάθε μία χωριστά; «Είχε γούστο αυτός (δηλ. εγώ) να κάμη καρμιάν άνοησιαν και να δείξω έμέ». Και ό φόβος αυτός έθεσαν εις ένέργειαν τό καρδιοχτύπι. Αλλά μείνατε ήσυχοί, Κυρία μου. Είμαι άρκετά εύγενής, ώστε να μη σας δυσχεράσω, και περισσώτερον έξ έυπονης, ώστε να φιλώω της κακοτοπιές. Και άν ύποτεθή ότι τό περιφραγμα αυτό της όρχήστρας ήτο κινκλιώμα θηριώτραφείου από άνθρωπόμορφα τέρατα, εγώ θα είχα τό ύψος της άνοιξείας, όπερ καλείται εύγένεια, να όμολογήσω ότι εύρίσκομαι όχι εις θηριώτραφείον, άλλ' εις έκθεσιν κκλλωνών.

Αθήναι Ι. ΔΕΑΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΕΝΕΞΕΔΑΚΙ

Ντροπαλό χαριτωμένο κι' ώμορφο μενεξεδάκι ποϋ με δάκρυ της αγάπης σέχω λούσει αληθινό Τί μου φέρεις εις τό νοϋ μου σάν είνε θυμηθώ λιγάκι πώς με κάνεις και δακρύζω πώς με κάνεις και πονώ!

Ησουν δώρο μυρισμένο κι' άπονο, μανής ώραίας πούσβυσε ώσάν έσένα στην αυγούλα της ζωής Σάν ποϋ σβύνουν ένα ένα τὰ γλυκά χρυσόνειρά μιάς και τὰ μαγεμένα αστέρια της δροσάτης χαραυγής

Σὺ ἀνθεῖς ὁμῶς ἐκεῖνη ἢ χαριτωμένη τώρα μένει ἀναίσθητη καὶ κρούα μέσ τοῦ τάφου τῆ γωνιά Λές κ' ἐσήμαινε γι' αὐτήνη ἢ στερνή κακιά της ὥρα ὅταν σέκοβε ἢ πανώρια με λαχάρα κι' ἀπονιά.

Α. ΤΑΚΗΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

ΕΡΩΤΟΜΑΝΙΑ

Δέν είναι διόλου ἀμφίβολον, ὅτι ἡ ἔρωτομανία είναι πάθος ἐγκεφαλικόν, τό ὅποιοι ὅσοι ἔχουσι καλλιέργουόν τό αἰσθημα

τοϋ ἔρωτος εις τοιοϋτον βαθμόν, ὥστε καταντοϋν, ὄχι μόνον νά ἀγαποῦσι σφοδρῶς πρόσωπα πραγματικά, ἀλλά και πολλάκις ὄλως διόλου φανταστικά και ἀνυπόστατα.

Οἱ ἔρωτομανεῖς προσηλώνουν διαρκῶς τόν νοϋν των πρὸς τό ἀντικείμενον τό ὁποῖον λατρεύουν.

Η ὄψις των εἶνε ἄρκετά χαρακτηριστική π. χ. οἱ ὀφθαλμοί των εἶναι πολϋ ζωηροί τό βλέμμα των συμπαθητικόν, ἢ συμπεριφορά των λεπτή και εις ἄκρον γλυκεία προσπαθοῦν με κάθε τρόπον νά μη ἔκτροχιαστοῦν των συνήθων κανόνων της εϋπρετείας και της καλῶς έννοουμένης ἀνατροφής. Μεριμοῦν πάντοτε περί τοϋ λατρευτοϋ προσώπου των παραμελοῦντες καθ' ὀλοκληρίαν τοὺς ἑαυτοὺς των καθίστανται ὄλολοι φανατικοί των ὀρέξεων των, ἐκτελοῦντες τὰς θελήσεις των ἐν εἶδει νευροσπάστων, και γίνονται ἔρμαια και μετὰ παιδαριώδους μάλιστα ἐπιπολαϊότητος εις ὄλας των τὰς ἰδιοτροπίας.

Οἱ τοιοῦτοι εύρισκόμενοι μακράν τοϋ λατρευτοϋ ἀντικειμένου γίνονται περιλυποί, ὁ ὕπνος των και ἡ ὄρεξις ὅπως και πᾶσα ἄλλη των ἐνασχόλησις χάνονται καθίστανται ἀνήσυχοι, ρεμβώδεις, ἀπέλπιδες, δύστροποι και θυμοειδεῖς.

Περιφρονοῦσι τόν πλοῦτον, τὰς τιμὰς, τήν δόξαν, και με ὀλίγους λόγους δύνανται νά ἐκτελέσωσι τὰς μάλλον παραδόξους δυσχερεῖς και ἰδιορρυθμους πράξεις: συνάμα τρέφουσι μεγάλην και πολϋ ὑψηλήν ἰδέαν περί των φυσικῶν και ψυχικῶν χαρισμάτων των, νομίζουσι τοὺς ἑαυτοὺς των ἐκ των ὀραιότερων ἀνθρώπων κομψευόμενοι δέ, και ἐν ἐπιμεμελημένῃ πάντοτε περιβολῇ διατελοῦντες, ἐπιτίθενται πολλάκις δι' ἔρωτικῶν φράσεων ἀνεξαιρέτως πρὸς ὄλας τὰς γυναίκας...

ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΣ ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Κάθωμαι ὀστη κάμαρά μου και βασιτώ ένα βιβλίον στὰ χέρια. Μίαν ὥρα τώρα διαβάζω και ξαναδιαβάζω τὰ ἴδια πράγματα χωρὶς νά καταλαβαίνω τίποτα. Ο νοϋς μου είναι ἄλλοϋ. Μοϋ ἔρχεται νά κλείσω τό βιβλίον και τό σφαλῶ. Ελα, ὅμως, πάλι, ποϋ μοϋ φαίνεται πὼς ἀκούω τό σοβαρό μου δάσκαλον, νά φωνάζη τό ὄνομά μου με τῆ φωνῇ μισῆ ἀπ' τό στόμα και μισῆ ἀπ' τῆ μύτη, και ἔτοιμο νά μου πετάξη τό μη-δέν, ἄν τοϋ πῶ πὼς ἤμου ἄρρωστος χθές τό βράδυ! Τὸ ξανανοίγω' είναι ὅμως ἀδύνατο νά καταλάβω τήν έννοια και μιάς λέξεως.

Εἴω είναι σκοτάδι, φυσῶ ἀγέρας ψυχρὸς

και βροχή φιλή χτυπᾷ ἀπαλὰ τὰ γυαλιὰ τοϋ παραθύρου μου.

Ακούεται τό κατρακύλισμα τοϋ χειμάρου και ἀπό μακρὰ φαίνεται τό χλωμό φῶς ἐνὸς φαναριού, σάν τῆ ζωῇ ἐνὸς ἀνθρώπου, ποϋ κοντεύει νά σβύση.

Μέσα ὀτη κάμαρα φῶς πολϋ, και ὀτη γωνιά ἕνας σωρὸς ἀπό ἀναμμένα κάρβουνα σκορπᾷ τῆ ζέστη και κάνει τήν ἄκνη νά τρέχη ἐπάνω στὰ τζάμια.

Κι' ἀπ' ἔξω ἄλλες σταλαματιές της βροχῆς χτυποῦν και μοϋ ξυπνοῦν αὐτὰ τὰ λόγια στήν καρδιά μου.

«Ἄν τό σῶμα σου τό τριγυρίζει φῶς και ζέστη ὀστην ἡσυχία της; κάμαράς σου, ὀστην καρδιά σου ὅμως ἔχεις τῆς νύχτας τῆ μαυρίλα, τό βορρά και τὰ χιόνια.»

ΒΟΥΡΝΟΒΑΛΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Παράφρασις Jean Rameaux

Εύρισκόμεθα ὀστην ἐποχή ποϋ ὁ θεὸς ἔκαμε τοὺς κόσμους ὄλους και τοποθέτησε στὸν οὐρανὸ τὰ λαμπερὰ ἄστρα τὰ θεόρατα βουνὰ και τὸ γρανιτῆ σὲ κάθε κορφῇ τους και ἀντίθετα τὰ παιχιδιάρικα ποτάμια μέσα στὰ καταπράσινα λειβάδια και στὸς ἀνθοσπαρμένους κάμπους κ' ἔταξε νά γλυκοκλαδοῦν τὰ πουλιὰ και με τό ἴδιο του τό χέρι ἐφιλοτέχνησε τὰ ἄνθη και τὰ ρόδα. Τελευταία ἔσπρωχνε τό πόδι του και δίνει τήν κίνησιν σ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς κόσμους, και κάμει ὕστερα τὸν ἀνθρωπον και τοϋ λέγει. «Σοϋ δίνω γιὰ δῶρο τό νοϋ' γίνε σ' ὄλα βασιλιάς»

Και με περηφάνεια γιὰ νά καμαρώση τὰ ἔργα του' πέρνει τό τρεμουλιαστό του χέρι ὀστην εὐλογημένη δεξιά του ἀπαράλλακτα καθὼς ἕνας γέρος παπποὺς τραβᾷ ἀπὸ τό χεράκι τό μικρὸ ἐγγονάκι του. Και βλέπει ζωντανὰ μπροστά του ὁ ἀνθρωπος νά κυματίζουν λουλούδια και δένδρα και ἀνάμεσα σ' αὐτὰ χιλιάδες ἀηρόνια νά κελαιδοῦν εὐλογῶντας τὸν πλάστην τους.

Πόσον είναι ἔξοχα ἀναφωναῖ χωρὶς ὕστεροβουλία και σάν γονατίζει μπροστά στὸν Πλάστη και με τήν ἄδεια του διαλέγει μερικά τριαντάφυλλα ἀκόμη γεμάτα δροσιὰ.

Και πότε χαμηλὰ πατώντας ὀστη γῆ πότε στὸν ἀέρα ἀπὸ τοὺς ἀνθοσπαρμένους κάμπους ἀνεβαίνει σὲ μιὰ ἀπότομη κορυφῇ τοϋ θουνοῦ και βλέπει γύρω του τὰ θεόρατα λευκά και χιονι-

σμένα νά λαμποκοποῦν στήν ζωηρότερη τότε ἀνατολή τοϋ ἡλίου. Και κυτκᾷ και μαγεύεται και πάντα ψιθυρίζοντας πόσο ἔξοχα είναι προχωρεῖ σιγά σιγά τὸν ἀνεβάζει ὁ καλὸς θεὸς πρὸς ψηλὰ και γιὰ νά τοϋ δείξῃ τελευταία τὰ τελειότερα ἔργα του' φθάνουν στὰ σύννεφα. Και βλέπει τὸν ξανθὸν ἡλιον και ἄστρα γλυκὰ νά ἐνειρεύονται και παραδομένους παιὰ σ' ἕνα σωστό μεθῦσι ψυχικὸ πάντα ἔξοχα ψιθύριζε κι' ἀνέβαινε. Διαλέγει δυὸ ἄστρα τὰ πρὸ λαμπερὰ γιὰ νά ἔχη φῶς στὸ σκοτεινὸ δρόμο του και θαμνωμένους ἀκόμη γέρνει τό βαρεμμένο του κεφάλι σ' ἕνα ἄστρο προσκέφαλο κι' ἀποκοιμίζεται σὲ μιὰ χρυσῇ ἀνταύγεια φωτὸς ἀνάμεσα στὰ σύννεφα ἐνειρεύμενος τὰ ὅσα εἶχε γύρω του ἄστρα, χιόνια, ρόδα. Και ὁ καλὸς θεὸς με μιὰ ματιὰ στὰ κάτασπρα χιόνια, τ' ἀπαλὰ σάν τὸ κρῖνο και στὰ ροδοκόκκινα τριαντάφυλλα στὸ φῶς των δύο ἄστρων ἔφερεν ὄλα αὐτὰ στὸ νοϋ του μαζῶ' γιὰ νά εὐχαριστήση τὸν ἀνθρωπο ποϋ νά μὴν ἔχη τίποτα παιὰ νά ἐπιθυμήση ὀστη θνητῇ γῆ οὔτε νά ζηλεύῃ τὰ ρόδα και τὰ ἀπαλὰ χιόνια με τὰς μεθυστικὰς λάμψεις των ἄστρων οὔτε τοὺς ἀγγέλους ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, οὔτε νά ἔχη ἄλλο τι στήν πλάσιν ὀραιότερον, εὐλογεῖ με τό ἅγιό του χέρι ὄλα και μέσα σὲ μιὰ ἔκστατικῇ και ἀνίδεη ρέμβῃ ἐνειροπόλησε τό ἀριστούργημά του κ' ἔπλασε με τὰ ρόδα τὰ μυριόχρωμα και κόκκινα λουλούδια ἕνα πρόσωπον και με τ' ἀπαλὰ και ὀλόλευκα χιόνια της ἔδωκε στήθη στὸ σῶμα και τὰ δυὸ φλογερὰ ἀστέρια με τῆ μεθυστικῇ τους λάμψι τὰ ἔβαλε μάτια και με ἀγγελικῇ χάρι τέλειωσε τό χειροτέχνημά του κ' ἔδωκε στὸν ἀνθρωπο τήν γυναίκα.

Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὡς γνωστὸν ἡ Κυβέρνησις παρεξηγήσασα ὡς φαίνεται τὸν σκοπὸν τοῦ ἐν Κ' πόλει φιλολογικοῦ συλλόγου εἶχε κλείσει αὐτὸν και ἐνήγησεν κατάσχεσιν ἐπὶ των πραγμάτων και της περιουσίας αὐτοῦ. Εὐτυχῶς κατ' αὐτὰς τὸ συμβούλιον τοῦ Κράτους ἔδωκεν ἐπὶ τέλους φεβᾷ ὅτι τὸ σωματεῖον αὐτὸ ἔχει καθαρῶς φιλολογικὸν χαρακτῆρα και ἐλύθη ὀριστικῶς τὸ ζήτημα χωρὶς νά ὑπάρχη φόβος εἰς τὸ μέλλον νά ἐμφανισθοῦν ἄσυνόμοι μετὰ νοσοωδίας διά νά μεταφέρουν βιβλία και ἔπιπλα εἰς τὸν τόπον της δημοπρασίας.

Πρὸ δύο ἐτῶν σχεδὸν εἶχε προκηρυχθῆ ὁ

ΛΟΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

Μύρισαν στὰ καλά οἱ ἑορταῖς των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Μία τρελλῇ κίνησις, ἕνας ἀσυνήθης συνωστισμὸς, μία ἀκράτητος ἐπιδρομῇ ἀγοραστριῶν και ἀγοραστῶν εἰς τὰ παρδαλὰ καταστήματα, μορφές διαφόρων εἰδῶν και ποιότητων, ἔκκοφαντικὸς φωνῆς των διαφόρων μικροπωλητῶν, τὰ ἀπαίσια διαλαλήματα των ψευτολαγείων «πάντα παίρνει, πάντα κερδίζει» και των κινηματογράφων «εἶνε διαρκῆς» με τήν μοναδικήν ἐπεξήγησιν «δέν παύει διόλου», ἔχουν μεταβάλει τὰ κεντρικώτερα μέρη της πόλεως μας εἰς σωστήν χάβραν και νόστιμο μωσαϊκό.

— Ἀπὸ τό ὁποῖον δέν λείπουν οὔτε οἱ ἀλόκοτες φράσες μερικῶν κινέζων οἱ ὁποῖοι ἐπεσκέφθησαν τήν πόλιν μας κατ' αὐτὰς και διεγείρουν τήν κοινήν περιέργειαν με τίς ρύμες των και με τὰ νόστιμα ταχυδακτυλογραφικὰ των παιχιδία, οὔτε ἡ μεγαλοπρεπῆς τριγωνικῇ κεφαλῇ τοῦ φίλου κ. Μαριγλῆ ἐνὸς διασήμου Μυτιληναῖκοῦ τύπου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τώρα ἔχει ἀξιώσεις διά τήν βίβλον της ἀθανασίας και τὸν ὁποῖον πιστεύομεν προσεχῶς νά σὰς συστήσωμεν καλύτερα.

Η τιμητικῇ της Δενδρινοῦ τήν περασμένην τετάρτην ἐπέτευχεν ἀρκετὰ καλά. Η Πουλεῖ ἴσως εἶνε ὁ μόνος ρόλος τὸν ὁποῖον παίξει σχεδὸν τέλεια ἢ συμπαθῆς καλλιτέχνης. Ἀμίμητος εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν κολαρά καλόγερον, ὑπῆρξεν ὁ κ. Τριχᾶς, ὡς ἀδελφὸς Βαλτάσσο.

— Προχθὲς γιὰ πρώτη φορὰ ἐπαίχθη ὁ «Ερως περιγλήπων» μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ὀπερέττας με μπαλέτο κυρίως πρώτης τάξεως.

— Τράκ, τράκ! Περιμένετε τήν νέαν σατυρικὴν ἐπιθεώρησιν ποϋ θὰ μᾶς παρουσιάσουν ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ δύο γνωστοὶ εὐθυμογράφοι της πόλεως μας. Θὰ εἶναι τρίχρωμος με γλειογραφίας πρώτης. Ἐχει νά δόση τράκιο ποϋ θὰ πάη κ' ἀπὸς!

Η κατάσταση των δρόμων κατ' αὐτὰς είναι ἀπελπιστικῇ. Προχθὲς κάποια κυρία νεοφερμένη ἀπὸ τήν Ἐυρώπη καλαμπορίζουσα, ἔλεγε. Τί πρόσφορον ἔδαφος διά χοίρους! σὰς βεβαίω ὅτι θὰ τό ἐξήλευαν τὰ χοιροτάσια τοῦ Βερολίνου! Τὸ πιστεύομεν, κυρία, τὸ πιστεύομεν!

— Αὔριο παιὰ θὰ παύσουν τὰ καρδιοχτύπια ἐκεῖνων ποϋ ἐνδιαφέρονται γιὰ τό διαγωνισμὸ τοῦ διηγῆματος και δέν μᾶς ἄφηναν ἡσυχία με τὰ γράμματά των.

— Θὰ γίνῃ μία φιλολογικῇ διᾶλεξις στήν αἴθουσα τοῦ Λαῖκοῦ Κέντρου ἀπὸ τὸν ἡμέτερον διευθυντῆ κ. Φυλιγγον και θὰ

πο τοῦ ἐν Αθήναις φιλολογικοῦ συλλόγου «Παρνασσῶ» διαγωνισμὸς μεταφράσεως ὀρισμένων στίχων τοῦ Βύρωνος. Η τελευταία προθεσμία ἔληξε τὸν περασμένον μάρτιον και ἀπὸ τότε, οὔτε φωνῇ οὔτε ἀκρόασις. Δέν περιποι νομίζομεν νά δοθῇ κάποια ἐξήγησις της τῶσης σιωπῆς ὑπὸ της ἑλληνοδίκου ἐπιτροπῆς πρὸς ἡσυχίαν των ἐνδιαφερομένων; Διότι και ἂν ὕποτεθῆ ὅτι πρόκειται περὶ ναυαγίου, πάλιν τὸ ζήτημα δέν ποῖπει νά ἀφεθῆ εἰς τήν τύχην του διά της μεθόδου της σιωπῆς.

Ὡς τὴν ὥρα μόνον γιὰ τοὺς μεγάλους ἔγραφε ὁ Max Nordau σοβαρὰ φιλοσοφικὰ ἔργα. Τῶρα ὅμως κατεβαίνει στὰ παιδιὰ και με τὰ «Διηγῆματὰ» του τοὺς πλάτει της καρδιῆς με ἰδέες γερῆς και φυσικῆς γεμᾶτες δύναμι και χιούμορ. Μοιάζει πολϋ ἐδῶ με τὸν Δανὸν Αντερσεν, με τοὺς ἀδελφοὺς Γκίμ και μ' ὄλους τοὺς ἄλλους γλυκῆς κι' ἀληθινούς μορφωτὰς της παιδικῆς ἡλικίας.

Εἰς τὰς Αθήνας εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Παρνασσῶ ὀμίλησι προχθὲς ὁ γνωστὸς καθηγητῆς της Θεολογίας κ. Χρ. Ανδροῦτσος περὶ «Τολστόη». Ὁ δὲ Παῦλος Νηβάνους εἰς τὰ τελευταία «Παναθήναια» με πολϋ πολϋ δυνατὲς γραμμῆς και με συντομίαν και βάθος χαρακτῆρίζει τό ἔργον τοῦ φιλοσόφου μ' ἕνα πολϋ ὀμορφο και ποιητικώτατο πρόβλογο στήν ἀρχῇ.

Ο Nicolas Segur τοῦ ὁποῖου τήν περὶ Τολστόη πραγματείαν εἶχε μεταφράσῃ ὁ ἡμέτερος διευθυντῆς κ. Κ. Φυλιγγος εἰς τὰ δύο τελευταία φυλλάδια της «Νεότητος» εἶνε ὁ ἑλλην Νικόλ. Ἐπισκοπόπουλος ὁ ὁποῖος τέσσαρα τὴν ἔτη εἶνε ἐγκατεστημένος στὸ Παρίσι και γράφει εἰς τήν «Ρεβῦ» και εἰς ἄλλα γαλλικὰ περιοδικά. Ἐγεννήθη εἰς τήν Ζάκυνθον τὸ 1874 και ἐξέδωκεν ἑλληνιστὶ τό λυρικὸν μυθιστόρημα «Ἄσμα ἄσμάτων» τό δραμ. ποιήμα «Ἐρημῆς ψυχῆς» τὰ «τρελλὰ διηγῆματα» και μερικὰς φιλολογικὰς αἰσθητικὰς και κριτικὰς μελέτας.

ΠΡΟΧΕΙΡΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Μέσ' τό θολὸ ποτάμι ἀπὸ τῆ καταχνηὰ ὁ ἴσκιος ἀπ' τὰ δένδρα πεθαίνει σάν καπνιά ἐνῶ ψηλὰ στάληθινὰ τὰ κλώνια στενάζουν τὰ τρυγόνια.

Πόσες φορὲς διαβάτη στὸ σκοτεινὸ αὐτὸ τόπο τὸν ἴδιο ἑαυτὸ μου γλωμὸ και σὺ δέν εἶδες ἐνῶ θὰ κλαίγανσὰ ψηλὰ φυλλώματα θλιμμένες οἱ πνιγμένες σου ἐλπίδες,

(μετὰφρ. Α. Πορφ.) Η. ΒΕΡΡΑΙΝ

γνωσθῶν ἔτσι ἐπισήμως καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ.

— Τὸ πραξικόπημα τοῦ Δεσπότη μας νὰ κλείσῃ τὰ διάφορα σπίτια, τὰ ὁποῖα ἔλεινὰ γύναια εἶχον μεταβάλλῃ εἰς ἀληθινὰ προσκνήματα μὲ διαφόρους θαυματουργοὺς τάχα εἰκόνας, χάριν ἀργυρολογίας, ἐχαρκτηρίσθη ἀπὸ τὸν λαὸν ὡς ἀντιχριστιανικὴ πρᾶξις!

Αὐτοὺς ἐκεῖ τὸν εἰκονομάχου! Ὡς τόσο ἡ θρησκοληψία, ἡ ἀμάθεια, ὁ κολυβαϊσμός ἀπὸ τῆ μιᾶ, καὶ ἡ ἱεροκαπηλεία ἀπὸ τῆν ἄλλῃ, δὲν ἔχει ὄρια!

— Μεγαλοπρεπεστάτη διασχίζει τὸν Φραγγομαχαλᾶ καὶ τῆ Προκυμαία τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο ἀμάξι. Εἶνε τελευταίου συστήματος καὶ ἀνήκει εἰς τὸν ἄγγλον συμπολίτην κ. Βίτελ.

— Τῆ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς ἡ ἐκδοσις τῆς Νεότητος» θὰ παρουσιάσῃ κληξίν μὲ τὴν ὕλην τῆς, ἡ ὁποία θὰ ἀνήκει εἰς καλίμους πρώτης τάξεως, μὲ τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων τῆς καὶ μὲ τὰ νέα τῆς τυπογραφικὰ στοιχεῖα μὲ τὸ καλλιτεχνικώτατο ἐξώφυλλό τῆς

ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ

ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙΑ

Θέλεις νὰ γίνῃς εὐτυχὴς διὰ μιάν στιγμὴν ; Ἐκδικήσου. Θέλεις νὰ εἶσαι πάντοτε εὐτυχὴς ; Συγχώρησον. (Δακρυδαίει).

Σοφὸν εἶναι νὰ ἐρωτῶμεν τὰς παρελθούσας ἡμῶν ὥρας ἢ ἀπάντησις τῶν ἀποτελεῖ τῶν λεγομένων τὴν πείραν. (Γιούγκ).

Τὸ μικρὸν μαγειρεῖον μεγεθύνει τὴν οἰκίαν. (Αλφ. Κάο).

Ἀπόφνεγε τὰς μικρὰς περιττὰς δαπάνας· ἀπὸ μικρὰν ρωγμὴν δύναται νὰ βυθισθῇ μέγα πλοῖον. (Αλφ. Δωδέ).

Αἱ εὐγνώμονες καρδίαι εἶναι ἄγροὶ εὐφορο ἀποδίδουσι τριπλασίως ὅτι ἔβαβον Μπουρζέ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας Ἀὔριον Κυριακὴν καὶ ὥραν 11 π. μ. ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ «Δαϊκοῦ Κέντρου» θὰ γίνῃ φιλολογικὴ διάλεξις ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ Κ. Φριλίγγου θὰ γνωσθῶσιν δὲ ἐπισήμως καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ προκηρυχθέντος «διαγωνισμοῦ διηγήματος» ὑπὸ τῆς ἑλλανοδίκου ἐπιτροπῆς.

— Ἰδιαιτέρα προσκλητήρια δὲν θὰ ἀποσταλῶσιν.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Τὸ προσεχὲς φυλλάδιον τῆς «Νεότητος» θὰ ἐκδοθῇ τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιάς εἰκονογραφημένον, πολυσέλιδον. Κομψοτυπωμένον καὶ μὲ καλλιτεχνικώτατον ἐξώφυλλον. Διὰ τὴν ὕλην του περιττὸν νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι θὰ εἶνε ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε ἐκλεκτή.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Νέα ψευδώνυμα πρὸς ἀνταλλαγὴν τοῦ Λευκώματός μας ἐδηλώθησαν, ὁ Κουροκαμένος Δεσπότης, τὸ ἀρχιζεζάνιον καὶ ὁ τραγουδιστής.

Οἱ συνδρομηταὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνταλλάσσουν λευκώματα μὲ τὰ ψευδώνυμα τὰ ὁποῖα δημοσιεύονται μόνον μέσον τῆς διευθύνσεως.

Ὅσοι ζητοῦν πληροφορίας διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τοὺς παραπέμπομεν εἰς τὸ βιβλίον φυλλάδιον εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν δημοσιευθῆ αἱ σχετικαὶ ὁδηγίαι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Β. Π. ΣΜΥΡΝΗ. Εἶσαι ἀξιέπικνος, ποὺ τόσο μικρὸς μαθητὴς καταγίνεσαι μὲ τόσο ζῆλο στὴ φιλολογίαν.

Μὰ γὰ στίχους, δὲν εἶνε καιρὸς σου ἀκόμη. Στὰ ποιήματα δὲ χρειάζεται μονάχα ἡ ἐμιοικητικὴ ἀλλὰ καὶ μέτρο καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, ποὺ θὰ μάθῃς μὲ τὸν καιρὸ. Πρὸς τὸ παρὸν σοὺ συμβουλεύομαι νὰ καταγίνεσαι σὲ μικρὰς κ' εὐκόλως μεταφράσεις καὶ πρὸ πάντων στὸ λευκώμα τὸ ὁποῖον θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολὺ. Ἐδχαρίστωσ ὅσον ἐνεγράψαμε συνδρομητὴν καὶ εἰς τὸ ἔξῃς θὰ σοὺ στέλλεται τακτικὸ τὸ φύλλον.

Βουρνοβαλιώτην. Τὸ ἔργον ἐνεκρίθη καὶ δημοσιεύεται μὲ λίγες διορθώσεις ἀπὸ τῆς ἰσοίης πρόσθετε νὰ ὠφελήθῃς. Σὲ ἐπικυνοῦμαι διὰ τὴν σχετικὴν ἀφέλειαν τοῦ ὕψους σου.

ΔΙΚΕΛΗ.— Ὁ! τὴν ἀγαπητὴν μας Φουρτουνιασμένην Θάλασσαν ποὺ βροτοῦσεν ἡ καρδία τῆς νὰ μᾶς ξεχάσῃ τὸσον καιρὸ. Καὶ τώρα νὰ σὲ δοῦμε μὲ τὴ πύθον θὰ ριχθῆς στὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ καὶ τοῦ ἀγαπημένου σου «Λευκώματος», ποὺ λὲς καὶ σ' ἀναζητᾷ. Ἐδχαριστοῦμε γιὰ τὴ συνδρομὴ καὶ ἄλλο τόσο γιὰ τὰς προσπάθειάς ποὺ θὰ κάμῃς. . . Πῆς τῆς Σεχασμένης καρδιάς πὺς δὲν τὴν ξεχάσαμε καὶ νὰ μᾶς γράψῃ.

Πολυκράτην τὸν Σάμιον, ΤΗΓΑΝΙ.— Πολὺ εὐχαρίστωσ σοὺ ἀναθέτομεν τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ περιοδικοῦ μᾶς ἂν κατορθώσῃς νὰ μᾶς ἐγγράψῃς συνδρομητὴς καὶ ἐργασθῆς μὲ ζῆλο τὸ αὐθόρμητον ἐνδιαφέρον σου μᾶς κάμει νὰ τὸ πιστεῦσῶμεν. Ἐμπρὸς λοιπὸν, περιμένομεν.

Π. Βαρδέλλην, ΜΑΙΝΕΜΕΝΗ.— Δεκτή ἡ αἰτησίς σου. Εἰς τὸ ἔξῃς θὰ σοὺ στέλλονται 10 φυλλάδια.

Ν. Τσαλαπατάνη, ΚΑΡΑΟΒΑΣΙ.— Ἀρκάτᾳ ἐπιτυχημένη ἡ συμπλήρωσις τοῦ Λευκώματός σου. Ἐπρεπε νὰ τὸ διευθύνῃς εἰς κανένα ψευδώνυμον διὰ νὰ ἔχῃς ἀπάντησιν. Ἐμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς εἰς τὸ ἔξῃς.

Ἡ «Νεότης» πωλεῖται κατὰ φυλλάδια εἰς τὰ κηπουπωλεῖα καὶ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ομήρου δίοδος Τερεκίδου.

ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ μεταλλ. 2.

Οἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνονται :

Πρὸς τοὺς Κοὺς
ΕΞ ΡΧΟΝ—ΦΡΙΑΛΙΓΓΟΝ
διευθυντὰς τῆς «Νεότητος»
poste Francaise

ΣΜΥΡΝΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΣΜΥΡΝΗ δεκατάκια 16
ΛΟΠΗ ΤΟΥΡΚΙΑ Μετζήτια 2
ΞΕΝΑ ΚΡΑΤΗ Φρ. Χρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ δύνανται νὰ προπληρωθῶσι κατὰ δόσεις ἐξαμήνους ἢ τριμήνους.

Σημ. Οἱ ἐκτὸς τῆς Σμύρνης συνδρομηταὶ πρέπει νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὴν συνδρομὴν των διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ ὁποία εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον μέσον, ἢ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τοκομεριδίων καὶ χρετονομιμάτων.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Κεφάλαιον ὄλοσχερῶς καταβεβλημένον
Φρ. Χρ. 25.000.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Υποκαταστήματα ἐν Θεσσαλονίκῃ, Ἀλεξάνδρεια, Κάιρφ- Πρακτορεῖα ἐν Μοναστηρίῳ Μυτιλήνῃ, Σέρραις- Υποπρακτορεῖα ἐν Μαγνησίᾳ καὶ Περγάμῳ.

Ἡ Τράπεζα τῆς Ανατολῆς, Υποκατάστημα Σμύρνης ἐνεργεῖ πᾶσαν τραπεζικὴν ἐργασίαν, ἥτοι ἀγοράζει καὶ πωλεῖ συναλλάγματα, νομίσματα καὶ παντὸς εἴδους χρεώγραφα.

Ἐκδίδει ἐπιταγὰς, πιστωτικὰς ἐπιστολάς καὶ τηλεγραφικὰς πληρωμὰς ἐπὶ τῶν κυριωτέρων πόλεων τοῦ κόσμου.

Χορηγεῖ δάνεια ἐπὶ ἐμπορευμάτων ὠν, ἐπὶ χρεωγράφων καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν γραμματίων.

Ἐκτελεῖ πᾶσαν ἀγοραπωλησίαν παντὸς εἶδους χρεωγράφων καὶ ρηματιστικὰς ἐντολάς, εἰσπρατὲς καὶ προεξοφλεῖ ἐμπορικὰ γραμμάτια, ἀνοίγει τρέχοντας λογαριασμοὺς κ. τ. λ.

Τριμήνια καταθέσεων.

Ἡ Τράπεζα Ανατολῆς ὑποκατάστημα Σμύρνης δέχεται χρηματικὰς καταθέσεις πληρῶνουςα τόκων

3 ο)ο διὰ καταθέσεις ἀποδοτ.εἰς 1ην ζήτησιν
3 1)2ο)ο » » μετὰ 6 μῆνας
4 ο)ο » » » 1 ἔτος
4 1)2ο)ο » » » 2 ἔτη
5 ο)ο » » » 3 ἔτη καὶ ἄνω.

Διὰ καταθέσεις τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων ἢ Τράπεζα χορηγεῖ ἥμισυ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ πλέον τῶν ἄνω σημειουμένων.

Τριμήνια Οησαυροφυλακίου.

Ἡ Τράπεζα τῆς Ανατολῆς ὑποκατάστημα Σμύρνης κατασκευάσασα ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Προκυμαίας ἰδιοκτητῆς αὐτῆς Κατάστημα Οησαυροφυλακίου ἐξ ἀδιατρήτου χάλυβος προωρισμένον ἀποκλειστικῶς πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀξιοτίμου κοινοῦ, ἀπρόσβλητον ὑπὸ τε τοῦ πυλῶν καὶ τῶν κλεπτῶν καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκονται διαμερίσματα διαφόρων διαστάσεων ἐνοικιάζει ταῦτα ὑπὸ λίαν συγκρατα βατικὸς ὀρους.